

Kapitola 3

Následující den jsem se probudil brzy, ale válel jsem se v posteli déle než obvykle. Od včerejšího narozeninového překvapení od mých kamarádů se mi vracejí vzpomínky na minulost. Mají hořkou příchuť, kterou nepřebije ani sladký dort ze včerejška. Nakonec se mi podařilo vylézt z kabiny, ač se cítím poněkud mimo. Pomalu se vydávám do jídelny. V tuto hodinu už by tam nemělo být moc lidí. Když budu mít štěstí, nikdo si mého zpoždění ani nevšimne.

Samozřejmě nepočítám Docu. Když dorazím do jídelny, sedí u jednoho ze stolů s prázdným tácem. Jakmile si mě všimne, začne nervózně ťukat prsty do stolu.

„Takhle se chodí ke snídani?“ ihned zaútočí.

Doca má problém s těmi, kdo nedodrží pravidla. Pro ni je to důležitá vlastnost každého člověka, o které nehodlá diskutovat. Nechápe, že někdo porušovat pravidla nechce, jen ho porušování může lákat. Osobně si myslím, že je to přehnané, je ale pravda, že Doca se svým názorem došla mnohem dál než já. Nejspíš by neuškodilo, kdybych se jí inspiroval.

„Promiň, budík nezvonil,“ zaimprovizoval jsem.

Mávnutím ruky zamítne moje vysvětlení a podá mi energetický nápoj s brčkem.

„Na,“ řekne a tlačí mi pití skrz hledí. „Vzala jsem ti to z automatu. Jelikož nemáš už čas na pořádnou snídani, vypiješ si to za chůze.“

Tohle opravdu není začátek dne, v jaký jsem doufal... Raději bych si sednul do kouta, dal si pořádné jídlo na probuzení a přemýšlel bych o své minulosti. Místo toho musím vypít nějaký hnus a pustit se čile do práce. Na oko trochu remcám, ale poslechnu Docu a nedělám scény. Jestli dnes po ránu opravdu nechci něco absolvovat, tak jsou to její pověstné záchvaty vzteku. Jsou zážitky, kterým se chcete v zájmu zachování psychického zdraví vyhnout. A ranní hádky s Docou sem rozhodně patří.

„Co máš dnes dopoledne na práci?“ ptá se mě a zároveň si prohlíží svůj program na hledí přilby.

„Musím stáhnout data tady a v řídicí místnosti, zkali-brovat zapalování s elektrickým obvodem a pak mám pár úkolů na reaktorovém motoru a na bezpečnostních prv-cích,“ odpovím stejně jako ona.

„Skvělé, tak půjdeme kousek spolu.“

Její náhlé nadšení vůbec nejde dohromady s předcho-zím hubováním. Na to si ale nehodlám stěžovat. Jdu s ní a popíjím ten hnusný džus.

Náš pracovní den začíná tím nejbližším úkolem. Postupně na počítači v jídelně stahujeme data, pak je nahrajeme

Část 1

do počítače v řídicí místnosti. Je to trochu nezáživné, ale podle všeho mnohem bezpečnější z hlediska možného problému. V případě kybernetického útoku takto můžeme lépe oddělit zavirovaný počítač, aniž by se vir dostal do ostatních počítačů, když mezi sebou nejsou přímo propojené. Jak jednoduché. Proto musíme určité úkoly dělat ručně. Každý den přenášíme gigabajty souborů z jednoho počítače na druhý, což nám zabere spoustu času. A všechno to děláme kvůli potenciálnímu kybernetickému útoku spáchanému hypotetickými piráty. Zkrátka pravidla se musí dodržovat a já jsem slíbil, že se pokusím je respektovat. Začnu tedy tím, že je přestanu kritizovat.

První stahování v jídelně trvá děsně dlouho. Už lituji, že jsem netrval na vydatnější snídani. Jsem si jistý, že bych na ni měl čas, ale nechtěl jsem rýpat do Docy. Jakmile se nám oběma podařilo stáhnout všechna data, vydali jsme se do řídicí místnosti. Ta se nachází hned vedle, cestou jsme nikoho nepotkali. Během druhého stahování, které mi přijde ještě delší, se Doca posadí na stůl, zatímco já stojím a sleduji na obrazovce, kolik času ještě zbývá.

„V, mohu ti položit jednu osobní otázku?“

„Jasně,“ přitakám, aniž bych se na ni podíval.

„Proč ses rozhodl stát se členem posádky na vesmírné lodi poté, co se stalo tvým otcům?“

V ten okamžik jsem byl rád, že jsem k ní otočený zády. Aspoň nevidí můj zničený obličej. Jakmile jsem se vzmužil k odpovědi, otočil jsem se na ni:

„Myslím, že jsem jenom chtěl vědět...“

„Vědět co?“ zeptala se.

„Co tak úžasného tahle práce obnáší, že v ní chtěli trávit víc času než se mnou.“

„Aha...“

Hlas Doca se zlomil a zamýšlenou větu nedokončila. Nastalo ticho, které po chvílce přerušila.

„No a?“

Pozvednu obočí, protože jsem nějak nepochopil její otázku.

„Teď už to víš?“

„Jsou rána, kdy vstanu a říkám si, že je požehnání mít kolem sebe galaxie a hvězdy každý den. Jindy mám ale pocit, že mě ta rutina pomalu zabíjí.“

„Mohl bys požádat o přeřazení na jinou loď, třeba na průzkumníka.“

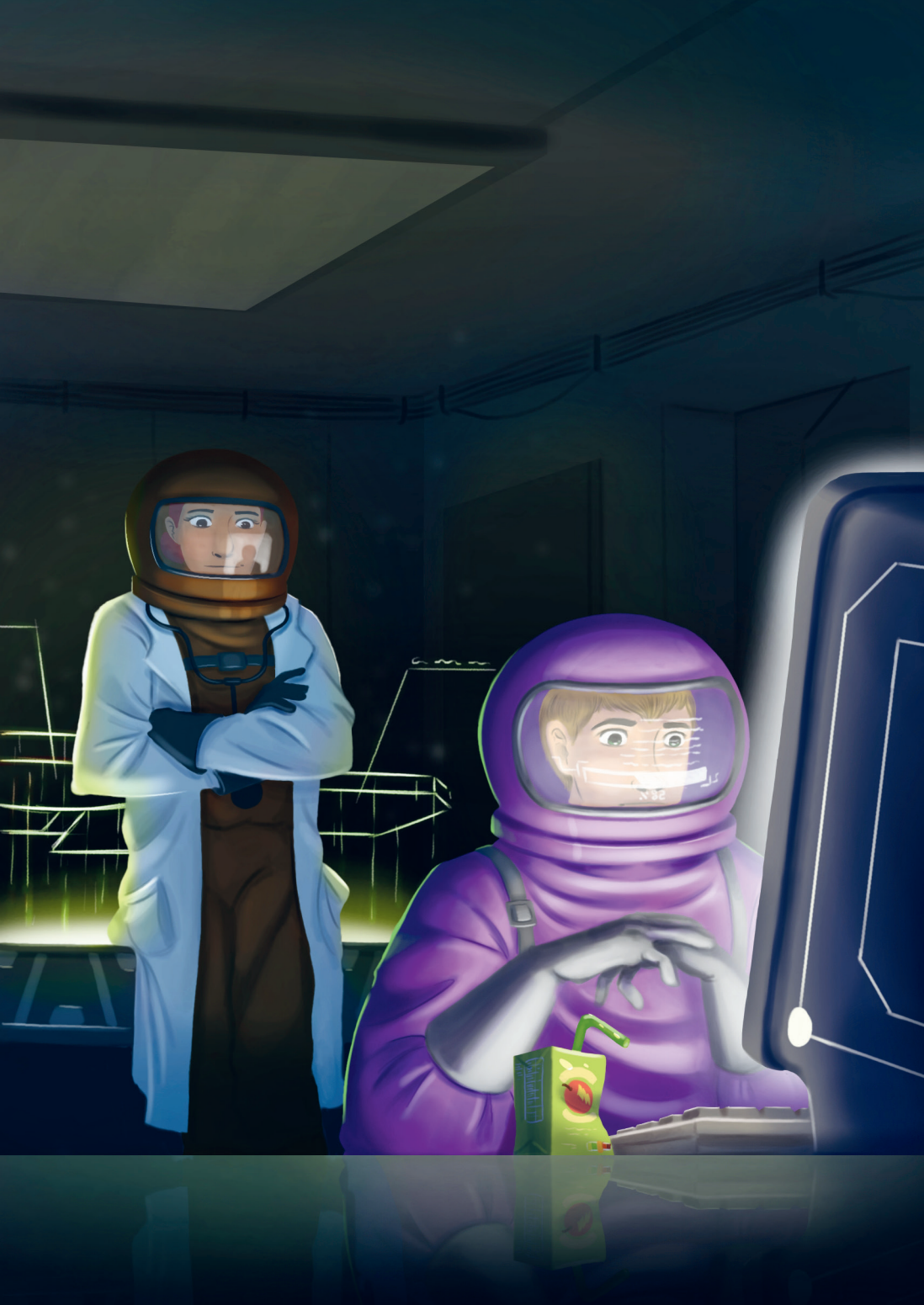
„Tak to v žádném případě! To by bylo až moc stresující.“

Doca se nahlas zasměje.

„Musíš vědět, co chceš, V. Asi nejde uniknout rutině bez trochy dobrodružství. Co bys teda chtěl dělat?“

„Nevím. Na Mira HQ je určitě spousta zábavnějších pozic, kde bych nemusel tak riskovat.“

„Jako co třeba?“

„Hmm... no... zatím je to jen nápad, podrobněji jsem o tom ještě nepřemýšlel.“

„Aha, dobře.“

Náš rozhovor skončil ani ne proto, že bychom už si neměli co říct, ale protože do místnosti vešla Janelle s Livií.

„Ahoój,“ vykřikne Janelle veselým tónem.

„Máte data?“ zeptala se Doca.

„Jasně,“ odpověděla Livia.

„Tak se postavte do fronty,“ dodal jsem.

Za hledím Liviiny přílby jsem postřehl nelibý výraz. Janelle naopak byla nadšená. Hned totiž vidí příležitost na drbání. Okamžitě se postaví vedle Docy a zapáchne své oči do mých.

„V, tak co, jak se ti líbilo překvapení?“

„Přiznávám, že to bylo skvěle promyšlené.“

„Tak to jsem ráda. Alarm byl můj nápad. Se světly improvizoval JC. Ale je pravda, že to mělo grády. Doca ti jen chtěla poslat upozornění. Museli jsme ji hodně přesvědčovat, aby to byla větší legrace.“

„Přesvědčovat, přesvědčovat... o čem to tu mluvíš?“ brání se Doca.

Upřímně řečeno mě to nepřekvapuje. Nemyslel jsem si, že by Doca porušila tolik pravidel kvůli mým narozeninám. Dokonce mě překvapuje, že na to vůbec přistoupila. Řekl bych, že zvítězila většina.